

Arrest

nr. 77 545 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. DASSEN en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 januari 2005 het Rijk binnen en diende op 28 februari 2011 een vijfde asielaanvraag in. Op 13 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Bosaaso (Puntland) en te behoren tot de minderheidsclan Madhibaan.

Op 24 januari 2005 diende u een eerste asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk werd verklaard op 21 april 2005. Niettegenstaande de Dienst Vreemdelingenzaken uw asielaanvraag op 21 april 2005 ontvankelijk verklaarde besliste het Commissariaat-generaal dd. 29 september 2005 over te gaan tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het bedrieglijke karakter van uw verklaringen. Op 13 oktober 2005 diende u een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (lees: Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen) alwaar dd. 27 september 2006 de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigd werd. U keerde niet naar uw land van herkomst terug maar trok naar Groot-Brittannië alwaar u op 23 maart 2009 asiel aanvraag. In het kader van Dublin werd u teruggestuurd naar België.

Op 30 april 2009 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen dd. 20 augustus 2009. Op 24 september 2009 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd bevestigd bij arrest van 8 december 2009 (arrestnummer 35508). U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 15 maart 2010 diende u een derde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 22 maart 2010.

Op 31 maart 2010 diende u een vierde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 9 april 2010.

Op 28 februari 2011 diende u een vijfde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 14 april 2011) en het Commissariaat-generaal (dd. 20 september 2011) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U voegde er aan toe dat de familieleden van uw echtgenote in 2009 uw zus, W. (...), verkracht hebben en uw broer M. (...), gedood hebben als wraak omdat u eind 2004 huwde met uw echtgenote, S. M. Y. (...), buiten het medeweten en zonder de goedkeuring van haar familieleden. U legde ter staving van uw vijfde asielaanvraag volgende documenten neer: een Somalisch paspoort op naam van A. M. M. (...) (nr. A01369545) uitgereikt op 15 maart 2010 te Mogadishu, een envelop van DHL (nr. 3605512772) waarmee het door u voorgelegde paspoort verstuurd zou zijn vanuit Puntland naar België, een persoonlijke verklaring opgesteld door A. A. A. (...), voorzitter van de Somalische vereniging vzw Horseed, uitgereikt op 19 maart 2011 te Antwerpen, een persoonlijke verklaring opgesteld door I. N. A. (...), voorzitter van de vereniging voor Somalisch Belgische sociale integratie vzw Sobsi, uitgereikt op 9 april 2011 te Gent, een zogenaamde Aangifte van Geboorte op naam van M. A. M. (...) uitgereikt door de ambassade van de Somalische Republiek in België op 6 september 2011 te Brussel, een medisch rapport op naam van W. M. M. (...) uitgereikt door het Bandar Qassim General Hospital Bosaso (Puntland State of Somalia Ministry of Health) op 1 maart 2010 alsook een beëdigde vertaling hiervan, een document opgesteld door Police Force Central (sic) Police Station of Bosaso District (ref. S/BB/BD/1453/2010) en uitgereikt op 2 maart 2010 te Bosaso alsook een beëdigde vertaling hiervan en een persoonlijke brief opgesteld door uw moeder F. M. M. (...) (s.d.) (s.l.) die u per fax verstuurd werd op 4 maart 2010.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw vijfde asielaanvraag voorlegde blijken onvoldoende te zijn om een "vrees voor vervolging" zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Ten eerste kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 29 september 2005 een weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing geconcludeerd dat er ernstige vragen gesteld werden bij het huwelijk dat u verklaarde te hebben afgesloten met S. M. Y. (...) enerzijds en dat u weinig coherente verklaringen aflegde met betrekking tot de beweegredenen die u ertoe brachten in het geheim te huwen anderzijds (zie weigering van de hoedanigheid van vluchteling dd. 29 september 2005).

Ten tweede kan worden opgemerkt dat in het kader van uw tweede asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 20 augustus 2009 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Zo werd er geconcludeerd dat de verklaringen die u ten aanzien van de Britse asielinstanties en in het kader van uw twee asielaanvragen in België aflegde belangrijke incoherenties

vertoonden met betrekking tot vrijwel alle essentiële elementen van uw asielrelaas, met name uw identiteit, afkomst, herkomst, woonplaats, familierelaties en vervolging.

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw vijfde asielaanvraag te staven kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt:

Wat betreft het door u voorgelegde Somalisch paspoort op naam van A. M. M. (...) (nr. A01369545) uitgereikt op 15 maart 2010 te Mogadishu kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Er dient vastgesteld te worden dat het door u voorgelegde paspoort uitgereikt werd te Mogadishu op 15 maart 2010 terwijl u zich op dat moment in België bevond. U was aldus niet ter plaatse aanwezig bij de aanvraag noch uitreiking van uw paspoort. In dit verband verklaarde u dat uw moeder, die in Bosaso verblijft, regelingen trof opdat het paspoort in Mogadishu uitgereikt zou worden op uw naam (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 20 september 2011, p. 7). U voegde hier aan toe dat uw moeder zich niet persoonlijk in Mogadishu aanbood om de uitgifte van het paspoort aan te vragen (p. 8) en verklaarde in dit verband "Ik weet niet hoe mijn moeder het deed, ik weet niet met wie moeder contact had, ik weet niet hoe moeder de regelingen trof [...]" (p. 7) alsook dat u niet weet of het een vals of echt paspoort is (p. 8). Daarenboven kan vastgesteld worden dat uw handtekening ontbreekt op het door u voorgelegde paspoort.

Wat betreft de door u voorgelegde Aangifte van Geboorte op naam van M. A. M. (...) uitgereikt door de ambassade van de Somalische Republiek in België op 6 september 2011 te Brussel kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat u dit document afgeleverd kreeg op basis van een mondeling vraaggesprek dat u voerde met Somalische personen in de ambassade (p. 2-3) en het vertoon van uw Somalisch paspoort (p. 3). Gezien de authenticiteit van het door u voorgelegde Somalische paspoort reeds betwijfeld werd (cfr. supra) is het zeer frappant dat de Somalische ambassade dit document in aanmerking zou genomen hebben als een bewijs van uw nationaliteit en identiteit. Daarenboven kunnen er vraagtekens gesteld worden bij de werkwijze van de Somalische ambassade in Brussel indien zou blijken dat zij op basis van mondelinge verklaringen - die gepaard gaan met een paspoort waarvan de authenticiteit ernstig kan betwijfeld worden - de door u voorgelegde aangifte van geboorte zouden uitreiken. Tot slot kan opgemerkt worden dat, indien de informatie in deze aangifte van geboorte aan de werkelijkheid zou voldoen het document slechts staft dat u afkomstig zou zijn uit Puntland. Wat betreft het door u afgelegde vervolgingsrelaas dat zich afgespeeld zou hebben in Puntland werd in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 29 september 2005 reeds een weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen (cf. supra).

Wat betreft de door u voorgelegde envelop van DHL (nr. 3605512772) waarmee het door u voorgelegde paspoort verstuurd zou zijn vanuit Puntland naar België kan opgemerkt worden dat dit document slechts bewijst dat u een zending vanuit Puntland ontving en aldus doet dit document geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de door u voorgelegde persoonlijke verklaring opgesteld door A. A. A. (...), voorzitter van de Somalische vereniging vzw Horseed, uitgereikt op 19 maart 2011 te Antwerpen, de door u voorgelegde persoonlijke verklaring opgesteld door I. N. A. (...), voorzitter van de vereniging voor Somalisch Belgische sociale integratie vzw Sobsi, uitgereikt op 9 april 2011 te Gent en de door u voorgelegde een persoonlijke brief opgesteld door uw moeder F. M. M. (...) (s.d.) (s.l.) die u per fax verstuurd werd op 4 maart 2010 kan gezegd worden dat deze documenten opgesteld werden door derden en aldus geen enkele garantie van betrouwbaarheid bieden.

Wat betreft het door u voorgelegde medische rapport op naam van W. M. M. (...) uitgereikt door het Bandar Qassim General Hospital Bosaso (Puntland State of Somalia Ministry of Health) op 1 maart 2010 alsook een beëdigde vertaling hiervan en het door u voorgelegde document opgesteld door Police Force Central (sic) Police Station of Bosaso District (ref. S/BB/BD/1453/2010) en uitgereikt op 2 maart 2010 te Bosaso alsook een beëdigde vertaling hiervan kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Eerst en vooral kan opgemerkt worden dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben en het er sterk op lijkt dat deze documenten opgesteld werden met als enige doel uw asielrelaas te staven, temeer ze in het Engels opgesteld werden. In verband met de uitgifte van de documenten verklaarde u herhaaldelijk tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw vijfde asielaanvraag dat u zelf het initiatief nam om deze documenten uitgereikt te krijgen opdat u ze naar mensenrechtenorganisaties zou kunnen sturen (p. 12 en 13) om de situatie van u en uw familieleden in Puntland aan te kaarten (p. 13). U beweerde vervolgens dat deze documenten ook daadwerkelijk aan internationale en Somalische (mensenrechten)organisaties overgemaakt werden (p. 12) en dit op uw uitdrukkelijke vraag (p. 12). In deze zin is het dan ook merkwaardig dat u verklaarde de namen niet te kennen van de internationale en Somalische organisaties waaraan kopieën van deze documenten werden overgemaakt. De door u aangehaalde beweegredenen voor uitgifte van deze documenten komt dan ook geheel verzonnen over. Wat betreft de inhoud van de door u voorgelegde documenten kan opgemerkt worden dat het weinig geloofwaardig is dat de Puntlandse autoriteiten, meerbepaald het

Puntlandse Ministerie van Gezondheid en de Puntlandse politiediensten documenten zouden uitgegeven die letterlijk hun gezag ondermijnen. Zo is het weinig geloofwaardig dat het Ministerie van Gezondheid op zwart op wit zou stellen dat de moord op uw broer en de verkrachting van uw zus niet onderzocht moeten worden omdat jullie tot een minderheidsgroep zouden behoren, dat de politiediensten zouden attesteren dat ze het probleem niet kunnen oplossen en uw zus tot een minderheidsgroep behoort (zie informatie in administratief dossier). Daarenboven verklaarde u dat zowel uw zus als uw broer vervolgd werden door de familieleden van uw echtgenote en voortvloeiden uit de problemen die u verklaarde gehad te hebben als gevolg van uw huwelijk (p. 11). Echter, het door u afgelegde asielaanvraag dat u uit de doeken deed tijdens uw eerste asielaanvraag kon geenszins overtuigen en de Commissaris-generaal nam op 29 september 2005 een weigering van de hoedanigheid van vluchteling op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen (cf supra).

Bovenstaande vaststellingen doen een ernstige twijfel rijzen wat betreft de authenticiteit van de door u voorgelegde nieuwe elementen en documenten. Aldus maakt u uw beweerde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk.

Er zijn evenmin redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hiervoor werd reeds opgemerkt dat de door aangehaalde vervolgingsfeiten niet overtuigend overkwamen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat deze (of andere) feiten bij terugkeer naar Bosaaso aanleiding zouden geven tot een 'risico op het lijden van ernstige schade', i.c. een risico op doodstraf of executie of een risico op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing (in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980). Bovendien kan bezwaarlijk worden gesteld dat u bij terugkeer naar Bosaaso een risico zou lopen op het lijden van ernstige schade als gevolg van een gewapend conflict. Artikel 48/4 § 2 c van de wet van 15 december 1980 vermeldt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4 § 1). U verklaarde in Bosaaso te zijn geboren (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 20 september 2011, p. 3) hetgeen u situeerde in Puntland (p. 3). U voegde er aan toe vanaf uw geboorte tot u het land verliet in 2005 (p. 3) quasi uw ganse leven in Bosaaso doorgebracht te hebben (p. 3). Bijgevolg wordt er van uitgegaan dat Bosaaso (en bij uitbreiding Puntland) als uw regio van oorsprong kan worden beschouwd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA, blijkt dat op dit ogenblik de situatie in Puntland niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). In 2010 zou onrust ontstaan zijn in Puntland door gevechten tussen Puntlandse strijdkrachten en een rebelligroepering die claimt gelieerd te zijn aan Al-Shabaab en die wordt geleid door de Puntlandse Sheikh M. S. A. (...). Onder de noemer van veiligheidsoperaties om terroristische elementen uit te bannen, hebben de Puntlandse autoriteiten tussen 1 september 2010 en 30 april 2011 naar schatting meer dan 200 niet-Puntlandse Somaliërs en Ethiopiërs uitgezet. Deze acties zijn aldus niet gericht tegen de Puntlandse bevolking. Niettegenstaande deze ontwikkelingen zou Puntland over het algemeen relatief veilig zijn, ongeacht clanlidmaatschap (zie informatie in administratief dossier). Sinds begin 2011 zouden er in Puntland golven van geweld en moorden plaats hebben gevonden, vooral in Galkayo, Bosaso en de regio's rond Galgala. Moordaanlagen viseren zakenmannen, [clan]oudsten, religieuze leiders, gerechtsambtenaren, veiligheids- en wetshandhavers. Terwijl sommige van deze daden gezien moeten worden als gemeenrechtelijke criminele daden blijken anderen eerder in de sfeer te liggen van clangebaseerde vergeldingsmoorden of uitgevoerd door de Atam-militie die nauwe banden heeft met Al-Shabaab. Er zijn berichtgevingen die melding maken van vredesgesprekken tussen president Farole en Atam die schijnbaar resulteerden in preliminaire akkoorden, een aangekondigde amnestie inclusief. In september 2011 werd in opeenvolgende aanslagen een journalist gedood, raakte een journalist zwaargewond en vond in oktober 2011 een aanslag plaats op radiostation Radio Galkayo in Puntland (zie informatie in administratief dossier). Uit dit alles blijkt dat de situatie in Bosaaso (Puntland) niet van die aard is om te kunnen gewagen van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, waarbij burgers een risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een dergelijk conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet en de "*schending van de materiële motiveringsplicht*" aanvoert. De middelen zullen dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een vijfde asielaanvraag in.

3.2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement zou hebben voorgelegen waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen. De bevoegdheid van de Raad is aldus beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Dit belet echter geenszins dat de Belgische asielinstanties alle elementen van het administratief dossier mee in aanmerking nemen bij de beoordeling van de nieuwe asielaanvraag. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen. Overigens geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van opeenvolgende asielverzoeken uitgegaan wordt van de gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad stelt dienaangaande vast dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal op 29 september 2005 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen op basis van de ongelooftwaardigheid van verzoekers verklaringen, en deze beslissing werd bevestigd door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op 27 september 2006 (VB/05-4946/W11.916). Daarin werd beslist dat verzoeker noch zijn identiteit, noch zijn beweerde etnische herkomst, noch zijn huwelijk aannemelijk maakt. Voorts werd gewezen op het bedrieglijk karakter van het neergelegde huwelijkscontract en op verzoekers onbekendheid met de formaliteiten van het huwelijk. Zijn beweringen over zijn geheime huwelijk vallen niet te rijmen met het anderzijds beweerde officieel religieus huwelijk. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag. Op 20 augustus 2009 werd ook deze afgewezen door de commissaris-generaal, en deze beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 december 2009 (RvV 8 december 2009, nr. 35.508). Meer bepaald werd in deze beslissing geconcludeerd dat verzoeker "*legde bedrieglijke verklaringen af met betrekking tot alle fundamentele gegevens waaronder zijn naam, zijn identiteit, zijn familie, zijn clan, zijn laatste woonplaats voor zijn komst naar België en zijn asielmotieven (zie informatie afkomstig uit het Verenigd Koninkrijk, UK Border Agency). Dergelijke handelwijze kan slechts het bedrieglijk opzet van verzoeker vaststellen. Verzoeker ondergraaft dan ook zelf zijn verklaarde identiteit en herkomst.*" Eerder vroeg verzoeker reeds tevergeefs asiel aan in het Verenigd Koninkrijk en naderhand diende verzoeker ook een derde en vierde asielaanvraag in, die echter niet in overweging genomen werden.

3.3. Verzoeker volhardt in het kader van zijn vijfde asielaanvraag in de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn eerdere asielaanvragen, in het bijzonder zijn voorgehouden Somalische identiteit. Als nieuwe

elementen legt hij een Somalisch paspoort, een "Aangifte van geboorte" uitgereikt door de Somalische ambassade in Brussel, persoonlijke verklaringen door Somalische organisaties in België en een medisch rapport neer.

3.4. Verzoeker voert aan dat hij *"heeft er alles aan gedaan om nieuwe documenten te verzamelen teneinde zijn asielaanvraag te ondersteunen en zijn identiteit/nationaliteit te bewijzen aangezien hier twijfels over bestonden omwille van zijn verklaringen voor de Britse asielinstanties"*. Verzoeker *"benadrukt dat het cgvs twijfelt over de authenticiteit"* van de neergelegde documenten en dit *"betekent aldus dat zijn niet kunnen stellen of aantonen dat het in casu om een vals document zou gaan"* en *"meent dan ook aanspraak te kunnen maken op het voordeel van de twijfel"*.

3.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Het louter neerleggen van documenten volstaat niet om de hiaten in het asielrelaas en de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.6. Verzoekers paspoort vertoont meerdere gebreken waar de bestreden beslissing terecht op wijst doch die door verzoeker niet worden toegelicht. Verzoeker heeft het paspoort niet ondertekend en kon niet toelichten hoe zijn moeder een paspoort kon verkrijgen dat uitgereikt werd in Mogadishu, terwijl zij zelf in Bosaso verbleef, verzoeker zoals het paspoort uitdrukkelijk stelt in België verbleef, en zoals blijkt uit algemene informatie neergelegd door de verwerende partij, Somalië geen administratieve structuren bezit nu na 1991 het land in totale chaos verviel en de oorlog naast alle gebouwen ook de staatsinstellingen heeft vernield. Verzoeker toont dan ook niet aan waar in Mogadishu een dienst zou bestaan waar op grond van correcte gegevens en een grondig onderzoek, paspoorten worden uitgereikt. Het paspoort is dan ook manifest gefabriceerd voor onderhavige procedure. Verzoeker die reeds eerder valse verklaringen aflegde in België en in het Verenigd Koninkrijk over zijn identiteit en etnische herkomst volhardt in de fraude. De commissaris-generaal wijst er bovendien terecht op dat de vaststelling dat de Somalische ambassade in België zich enkel op basis van dit klaarblijkelijk frauduleus paspoort heeft gesteund om verzoeker de hem gevraagde documenten uit te reiken, de bewijswaarde van deze documenten onderuithaalt. Verweerder voegt bij de verweernota een "SUBJECT RELATED BRIEFING – SOMALIE – Authenticiteit documenten uitgereikt na 1991" waaruit blijkt dat de handel in Somalische identiteitsdocumenten hoogst verontrustend is. Verzoekers verwijzing naar de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake de terugkeer van asielzoekers doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Immers verzoeker is verantwoordelijk voor zijn eigen verklaringen en handelingen.

3.7. Ten slotte, en niet in het minst, heeft verzoeker steeds gesteld afkomstig te zijn uit de Republiek "Puntland State of Somalia". Verzoeker toont niet aan dat de situatie in dit deel van de hoorn van Afrika en deze Republiek enigszins verontrustend zou zijn. Waar verzoeker in het verzoekschrift de algemene situatie in Somalië, Somaliland en Puntland bespreekt, benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). In casu ziet de Raad hoe dan ook de relevantie niet in van verzoekers verwijzing naar de algemene situatie in Somalië terwijl hij

geenszins aannemelijk maakt van Somalië afkomstig te zijn en geen enkele band met Somalië wordt aangetoond.

3.8. De overige neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat zij vermogen verzoekers asielmotieven te adstrueren. Het betreft immers geen objectieve, officiële documenten maar "persoonlijke verklaringen", die klaarblijkelijk een gesolliciteerd karakter vertonen. Wat het medisch rapport betreft benadrukt de Raad dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468).

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (cfr. RvS 26 mei 2009, 193.552).

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Indien verzoeker volhoudt tezelfdertijd zowel de Somalische nationaliteit (wat niet geloofwaardig is) als de nationaliteit van de Republiek van Puntland te hebben, dan dient hij aan te tonen dat hij een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar beide landen en aldus ook in Puntland. Dit is niet het geval. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK